

до колодязя, де вже замешкав
місяць, кривоногий час
прибув зовсім нечутно, й ніч
уся обмотана росю приповзла.

прийшли слова, що мимохить
утихомирюють сумління на
годинку; і світанок, що
на білий порох розтирає сни.

зайшли за ними й ми —
з шаленими роями
розхвильованих джмелів
в очах.
за нами
начеб двері луснули ! —
хтось цямрину
замкнув на ключ.

Збірка « [Уламки дзеркала](#) ».